

Adrenalin ze mě vytlačil alkohol. Úplně jsem zapomněl, že jsem něco pil. Všechna krása světa kdesi zmizela a já jsem zůstal opuštěný v davu, sám jako jeden z milionu mezi miliony. Doplazil jsem se ke vstupu, kde mě stačil pohled uvaděče a všem bylo jasné. Tady nesmíš mladej, tady je to pro starší.

Vpíjel jsem zrak dovnitř a snažil se ji zahlédnout a věděl jsem, že tam, že tam musí být. Že tam někde u stolu popíjí víno s tím chlapem, že tancují a on na ni šáhá, jak se mu zlíbí a ona mu to dovolí. Vždyť ten pohled na jejich ruce mluvil za vše. Jak jsem byl bláhový, jak jsem byl nedočkavý. Celý večer tepal jako hloupý film, kdy jen sedíš a čekáš na konec, a ne ane přijít nějaký konec, nějaký vrchol ubohé zápletky. Až jsem se nalokal těch všech šílených představ, jak po něm střílím, jak mu řežu hlavu, jak umírá a já se mu směju. Hudba ztichla a všechno se najednou vyjasnilo. Ted' přece musí vyjít, ted' přijde moje chvíle. V kapse jsem pevně sevřel kudlu, obyčejný zavírací nůž. Stokrát jsem zkusil čepel. Palcem jsem přejížděl po ostří, které mě brnělo na kůži, ostré jako břitva, tisíckrát broušené, ostří, které se zařezalo párkrát do salámu a vyrylo moje iniciály do kůry stromu.

On pořád nikde. Pořád jen já sám a noc a samota. Lidi se trousí ven a já věděl, že musí přijít, že tam přece nezůstane, že si ji nevzal někde na záchodě, že tam na ni neskáče jak na nějakou fenu, že přece musí přijít moje vteřina. Čekám a chce se mi močit, ale nejsem zvíře, abych se se vymočil pod sebe, a tak držím. Držím se, jak to jde, až uteču do křoví a vypustím proud moči na zem. Pitomá primitivní úleva živočicha a hned se vracím a konečně je

tady. Její šaty poznám, mám je vryté do morku kostí, až úplně hluboko v mozku a poznal bych je i teď. I ji bych poznal. Smála se a šla ven jako první a za ní ten chlap. Vysoký, ramenatý, plný nějakého divného života a já jsem se roztrásl vztekem.

„Helenko,“ oslovil ji a já tak konečně poznal jméno své první lásky. Otočila se na něj a podala mu ruku. Něco řekla a já jsem zka-meněl. Ztuhnul jsem a na pár chvil přestal dýchat.

„Hledáš někoho?“ vystřelil sebejistě. Naše oči se protnuli a já se podíval na Helenu. Musela mě poznat.

„Utíkej domů chlapečku, nebo dostaneš nabacáno,“ řekl. Helena se zasmála.

„Prosím tě, dyť bys mu ublížil,“ blahovlnně zakroutila hlavou. Pak oba odešli a já stál jako sloup a nevěděl, co dělat, co se prostě ve vteřinách určených pro pomstu dělá? Bodá se kudla do zad, nebo se mlátí šutrem do hlavy? Pitomá škola na tohle kluka nepřipraví. O tomhle nejsou zájmové kroužky, nevedou se přednášky a ani se na to nepíšou traktáty. Pitomá pomsta někomu, kdo vlastně za nic nemůže, kdo je jen obět' pomsty a projde mu to jen tak, o chlup, o vteřinu, jen o to, že já vlastně nevím, jak se pomstít.

Oba se vzdalovali a já chtěl křičet její jméno: Heleno!

Ale ani na to jsem neměl, ani na to jsem si netroufl. Zklamáný sám sebou jsem se vlekl domů. Kašli na ni, na děvku, běželo mi hlavou, protože stejně mi nic jiného nezbude, už to není jen nějaká holka ze zábavy, už je to Helena a já jsem zklamal sám sebe. Nic nedokážu, jen vzít kámen a hodit ho do tmy. Ani tady není nikdo, na kom bych si vybil vztek, na kom bych si zchladil žáhu!